

τὴν ἐχαιρέτησε μὲ πολλὴν χάριν καὶ μὲ γλυκεῖς λόγους, καὶ οὕτω τὴν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὴν μοναξίαν καὶ τὸν ἀπότομον τρόπον τῆς Δουκίας. Οὕτω ὅλοι ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸ πρόγευμα ἐτελείωσε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν τῆς Χαίδης.

Ἀκολουθεῖ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΕ ΚΡΟΥΔΕΝΕΡ

ΚΑΙ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Α΄ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Ὑπερφηρνευθεὶς ἐκ τῶν νικῶν του, ὁ Ναπολέων εἰσέβαλε μετὰ ἡμίσεως ἐκατομμυρίου καλῶς γεγυμνασμένων στρατιωτῶν εἰς τὴν Ἐπικράτειαν τοῦ Τσάρου, ἐλπίζων νὰ τὸν κατασυντρίψῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του, ὅπως εἶχε κατασυντρίψῃ τοὺς ἄλλους ἡγεμόνας τῆς Εὐρώπης.

Ὁ κίνδυνος ἦτο μέγας, καὶ πάντες, μὴ ἐξαίρουμένων τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου του, μετὰ δακρύων παρεκάλουν αὐτὸν νὰ συνθηκολογήσῃ μετὰ τοῦ Ναπολέοντος, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν χώραν. Ἀπεφασίσθη τὸ τελευταῖον.

Τὴν πρὸ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς πρωτεύουσας του νύκτα, κυρία τις τῆς Αὐλῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου ἐκάθητο ὁ Αὐτοκράτωρ, καὶ ἀφοῦ ἐζήτησε συγχώρησιν διὰ τὴν πάρωρον ἐπίσκεψίν της, ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν ἑνὲς τεμάχιον χάρτου, παρακαλέσασα νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἐμπεριεχόμενον, καὶ εἰπούσα, ὅτι θὰ τῷ παρεῖχε πολλὴν παρηγορίαν. Τὴν εὐχαρίστησε καὶ ἔθεσε τὸ χαρτίον εἰς τὸ θυλάκιόν του, δὲν ἐσυλλογίσθη δὲ περὶ αὐτοῦ εἰμὴ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὅταν διὰ πρώτην φοράν κατεκλήθη, διὰ νὰ ἀναπαυθῇ. Ἐκβαλὼν τὸ φόρεμά του εὔρε τὸ χαρτίον, ῥίψας δὲ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, παρετήρησεν, ὅτι ἦτο ἀντίγραφον τοῦ ἐννενηκοστοῦ πρώτου ψαλμοῦ. Μὴ δυνάμενος δὲ ν' ἀποκοιμηθῇ ἕνεκα τῆς μεγάλης κοπώσεως, ἐφώνηξε τὸν ἱερέα του, ὅστις ἔμενεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἀναγνώσῃ εἰς αὐτὸν ἑν μέρος τῆς ἀγίας Γραφῆς. Κατὰ παράδοξον δὲ συμπτῶσιν ἤνοιξε τὴν Γραφὴν καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν 91ον ψαλμόν. Ὁ Αὐτοκράτωρ προσβλήθεις ἐκ τῆς συμπτώσεως, ἤκραζετο ὡς ἂν ἤκουε αὐτὸν τὸν Θεὸν λαλοῦντα εἰς τὴν καρδίαν του. Ἐξ ἐκείνης δὲ τῆς ὥρας ἀληθῶς ἔλεγε περὶ τοῦ Ὑψίστου, «Αὐτὸς εἶναι καταφύγιόν μου καὶ φρούριόν μου καὶ βράχος μου—εἰς Αὐτὸν θέλω ἐλπίζειν.»

Ὁ Θεὸς ἀντήμειψε τὴν πίστιν του καὶ τῷ ἔδωκε τὴν νίκην καθ' ὅλων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Ἡ χιὼν καὶ ὁ πάγος καὶ ὁ τρομερὸς παγετὸς ἐξέπληρωσαν τὴν θεῖαν βουλὴν, τὸ δὲ μεγαλοπρεπὲς καὶ τρομερὸν στράτευμα τοῦ ἐπιδρομῆως κατε-

στράφη μὲ καταστροφὴν ὁμοίαν μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ὁ στρατὸς τοῦ Σενναχειρίμ βασιλέως τῆς Βαβυλώνος, τὸν ὁποῖον ἐκτύπησεν ὁ Κύριος διὰ τὴν ἑπαρσιν αὐτοῦ. Ὁ δὲ νικητὴς ἔδειξε τὴν πρὸς τὸν Κύριον εὐγνωμοσύνην του, δεῖξας ἔλεος εἰς τοὺς νικηθέντας.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος περιεποιήθη φιλανθρωπῶς τοὺς διασωθέντας πληγωμένους καὶ ἀσθενεῖς ἐκ τοῦ μεγάλου στρατοῦ τοῦ Ναπολέοντος, ἐπισκεπτόμενος μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του καὶ παρηγορῶν αὐτοὺς εἰς τὰ νοσοκομεῖα, ὅπου ὁ τύφος ἐδεκάτιζε τοὺς ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης καταβεβλημένους Γάλλους.

Ὅλα ταῦτα εἶχε πράξει πρὸ τῆς 4ης Ἰουνίου, ὅτε ἐκάθητο μελαγχολικὸς καὶ σύνους εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἐίλβρον. Τῷ ἔλλειπε κάτι τι, ἡ δὲ καρδία του συνησθάνετο τὴν ἔλλειψιν ταύτην. Ὁ κόσμος ὅλος ἐθαύμαζε καὶ ἐπῆνει τὴν γενναιοφυλίαν του καὶ τὴν πρὸς τοὺς νικηθέντας συγκατάθεσιν του, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὸν πόθον του. Ὅ,τι ἐπόθει, ὅ,τι ἐχρειάζετο ἦτο εἰρήνη—εἰρήνη τῆς ψυχῆς—εἰρήνη μὲ τὸν Θεόν. Πρὸ πολλοῦ εἶχε παραιτήσῃ πάσας τὰς ἐξωτερικὰς ἁμαρτίας, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκβάλῃ τὴν ἁμαρτίαν ἀπὸ τῆς καρδίας του. Ὅσῳ περισσότερον ἠγωνίζετο, τόσῳ περισσότερον ἠσθάνετο τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀμηχανίαν του. Οὐδεμίαν παρηγορίαν εἶρχετο ἀπὸ τὰς σελίδας τῆς Βίβλου του, εὐρίσκετο δὲ εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀπελπισίας, ὅτε αἰφνης ἐνεθυμήθη, ὅτι ἤκουσέ ποτε περὶ μιᾶς Γαλλίδος, ἣτις ἐφημιζέτο διὰ τὴν εὐσέθειαν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ διὰ τὸ ἀλλόκοτον αὐτῆς, ἣτις εἶχε γράψῃ ποτὲ εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν μίαν περιεργὸν ἐπιστολὴν περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. «Ἐπεθύμουν ἡ κυρία Δὲ Κρούδενερ νὰ ἤρχετο καὶ πρὸς ἐμὲ καὶ νὰ μοὶ ὠμίει, ἵσως μὲ ἐβοήθει νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν μου ταύτην,» εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ καθ' ἑαυτόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἀγαπητὸς του ὑπάσπιστής εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. «Μεγαλειότατε—εἶπε μὲ τόνον δειλίας—εἶναι μία κυρία εἰς τὸν προθάλαμον καὶ ἐπιμένει νὰ ἴδῃ τὴν Μεγαλειότητά σας. Καὶ τόσον ἐξώρας! Τῆς εἶπον ὅσα ἡδυνήθην διὰ νὰ τὴν καταπέσω νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ. Δὲν δύναμαι νὰ τὴν ξεφορτωθῶ!

— Ποία εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἡ Δέσποινα Δὲ Κρούδενερ!

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀκούσας τὸ ὄνομα, ἐσάθη ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἄφωνος—τῷ ἐφάνη ὅτι ὠνειρεύετο. Συνελθὼν δὲ διέταξε νὰ εἰσαχθῇ ἡ ἐν λόγῳ κυρία.

(ἀκολουθεῖ.)